IX. évfolyam, 50. szám
1953. december 10

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

Decemberi csúcsforgalom...

amikor minden Télapó kevés

E heti képrejtvényünk

Képünk két termelőszövetkezeti tagot ábrázol a zárszámadás után. Kérdés: melyik dolgozott jobban?

Megoldás: Az dolgozott jobban, aki pipázik, mert az csak teherautóval tudta hazavinni, amit kapott.

Nincs beadás a háztáji tehén után

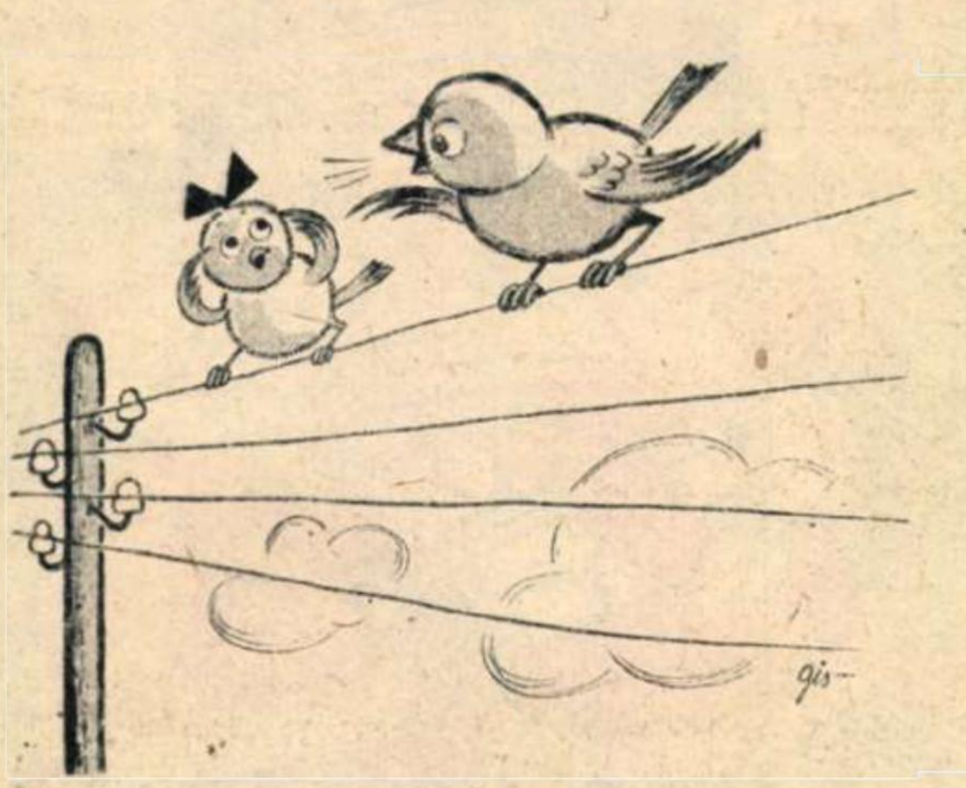
— Ezt mind a Télapó hozta neked?
— Télapó? Hogyisne! A Riska!

Mi lesz az átteleltetéssel!

— Ne menj el Bimbó lelkem, inkább én is kimeszelem az istállót és silózok…

Nem gyereknek való

Verébmama: Dugd be a füledet fiacskám, az áruelosztás ügyében mennek üzenetek a Szövoszhoz…

Miért maradt el az őszi mélyszántás Szatmár-Beregen?

— Meddig kell még idejárnunk esőben, sárban, fagyban azért az eketaligáért!
— Még három hónapig!
— Akkor itt lesz az eketaliga?
— Nem, akkor itt lesz a tavasz!

SZENES IVÁN:

Nyertem ötvenezer forintot!

„És sutbavágva már a régit,
Az ember új terveket készit…
Bátor szívvel, erős kézzel
Megformálja a jövendőt
És mindenkinek vígan kíván
Békés, boldog újesztendőt!"

…És e sorokkal éppen befejeztem az egyik kiadvány számára készített újévi felköszöntőmet, amikor megszólalt a telefonom. Zsuzsi nevű rokonom jelentkezett:

— Mit szólnál, ha nyernél 50.000 forintot? — csicseregte.

— Azt, hogy sok a dolgom és ne zavarj ostoba viccekkel.

— Ha nyernél 50.000-et, adnál belőle ezret? — makacskodott tovább a kis rokon.

— Ezret? — kacagtam gúnyosan. — Amennyit akarsz!

— Nekem elég, ha ezret adsz — mondta.

— Te, Zsuzsika, — szóltam erőltetett nyugalommal. — Valld be, hogy ez csak vicc. Amolyan novemberi tréfa. Megvoltam eddig is ötvenezer forint nyeremény nélkül, de ha most beleélem magam és kiderül, hogy tréfáltál, akkor…

— Mondom, nyertél 50.000 forintot — hangzott a válasz.

Dobogni kezdett a szívem, de úgy, hogy elhatároztam: a nyeremény átvétele után mindenesetre csináltatok egy elektrokardiogrammot. Többre nem is emlékszem az izgalomtól. Arra sem, hogy megígértem-e Zsuzsikának az ezer forintot, vagy sem (De ő emlékezett rá.) Letettem a kagylót. Kirohantam a konyhába. Megragadtam a Szabad Népet és remegő kézzel terítettem ki a papírt, amelyre kötvényeim száma volt írva. Viharos keresgélés… a szám egyezik: 0750—0746. De valóban 6-os ez ott a végén? Egy centiméter távolságból vizsgáltam meg az újságot… mintha 5-ösnek látszanék, el van mosódva. Vágtatok a telefonhoz, hívom a Szabad Népet… Hofferlakás? — bocsánat, tévedés. Reszkető kézzel újra tárcsázok. Halló… Szabad Nép? Tessék kérem megnézni, valóban a 0750—0746 kötvény nyert 50.000 forintot? Megértő hang felel: „Azonnal megnézzük!" — Gratulálunk! — hallom a kagylóban. — Tessék megnézni mégegyszer! Tessék összehasonlítást tenni még egy Szabad Néppel, valamint megtudakolni a nyomdában, nem történt-e sajtóhiba? Nem!

Úgy látszik, nyertem. Hohó! Hátha az OTP tévedett? Rossz számot diktáltak a Szabad Népnek? Újra telefonálok. Torkomban érzem dobogni a szívemet… Nem kapok vonalat… Kattanás… Végre!… — Halló! Kérem, én nyertem az 50.000 forintot, vagy más? Izgatottan magyarázom, csak a Központ tudja megmondani. Megöl az átkozott bizonytalanság… Halló! OTP-központ?

És végre megtudom: nyertem! És csakugyan ötvenezret.

Gyorsan még egy telefon. Anyámnak újságolom a hírt. Nem hiszi. Ismétlem, hogy igaz. Anyám most sem hiszi. Szinte könyörög a hangja, amikor mondja: „Ivánkám, tudom, hogy vannak rossz vicceid. Meg tudom neked bocsátani, mert kabaréban dolgozol, de ez a vicc az eddigieknél is rosszabb. Légy jó fiú és mondd meg, hazudtál és én nem haragszom." Közben 74 éves nagyanyám is a telefonhoz bandukol, tanuskodik mellettem. Neki végre elhiszi anyám. Nagyanyámnak van a legnagyobb tekintélye a családban.

Délután. Adósaim jönnek gratulálni elsőnek.

— Szenesnek áll a világ! — mondják szellemesen. — Ezekután, természetesen, kvittek vagyunk.

Nem tudok nemet mondani, mert már két órája nem jön ki szó a számon az izgalomtól.

A Vidám Színpad dolgozói lelkesen gratulálnak. Szórakozottságomban valahol elhagyom a kalapomat. „Micsoda pech!" — mondja Salamon Béla. Mindenki velem örül, kivéve egy-két epés táncdalszerzőt, akik irigykedve mondják:

— Ilyen jó száma még nem volt!

Éjszaka. Hajnalig tervezgetés. Számolgatás. Határozatok. Ezentúl pénztárnaplót vezetek. Tíz perc alvás. Majd reggel, fél kilenckor, amikor a bank kinyit, családostul, menyasszonyostul, barátostul, mostohahugtól és ismerősöktől követve belépek az OTP Sztálin-téri fiókjába.

Előttem csinos fekete asszony nyujtja be kötvényét. A tisztviselő átveszi. Én már tolakszom. Odateszem az asztalra az enyémet. A tisztviselő feléje nyúl…

— Hohó barátom! — kiált a fekete asszony. — Vigyázzon, nehogy összecserélje. Az enyém 5.000 forintot nyert!

Ezt büszkén mondja, ami érthető. De amikor megtudja, hogy az enyém 50.000-et nyert, már bánja, hogy nem cserélték össze.

Most belép a bankba Zsoldos László, „De jó is lenne" című közös szerzeményünk zeneszerzője, aki azon a rafinált módon terjeszti számait, hogy az utcán járva állandóan énekel. Éppen látja, amint a pénzt átveszem.

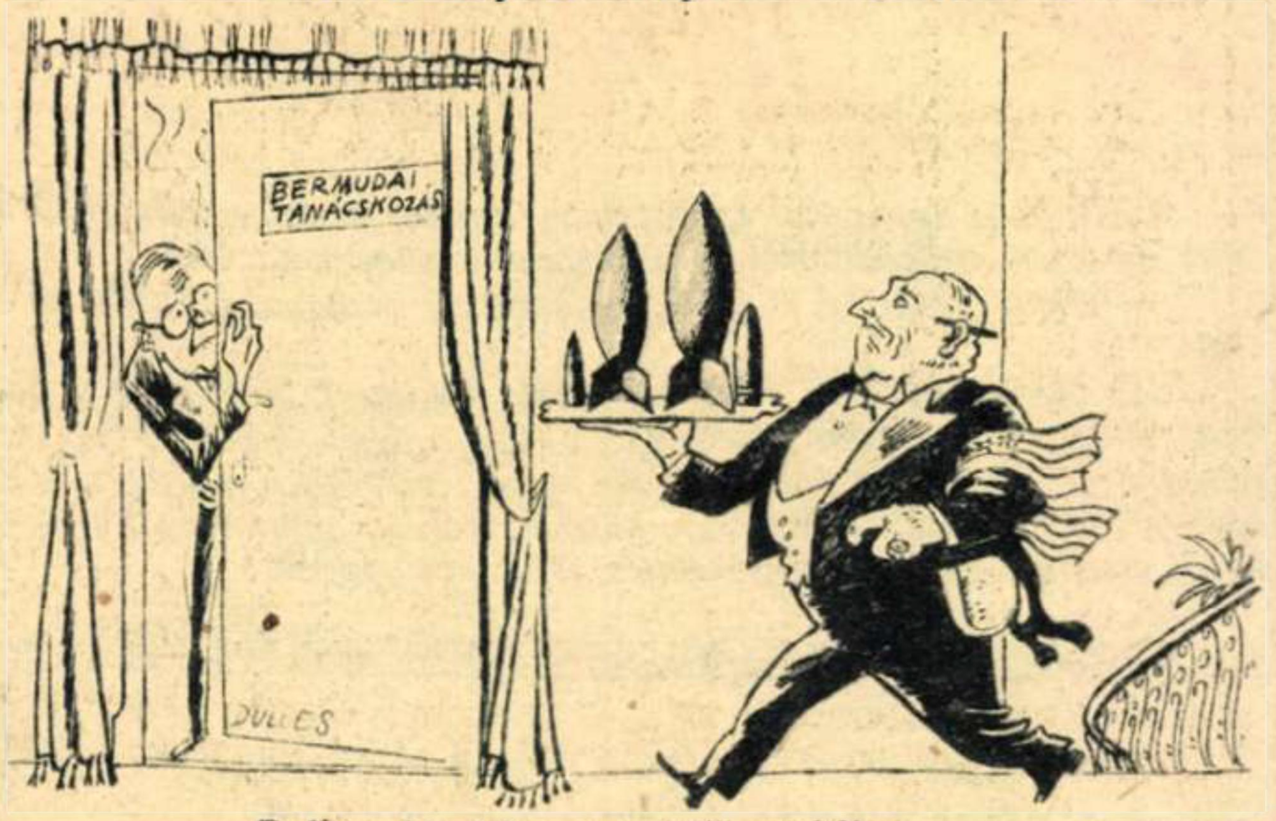
— De jó is lenne!… — énekli most sokkal erőteljesebben.

Rá sem hederítek. Zsebemben a pénz. Gőgös vagyok. Büszke és fennhéjázó. Érzem, hogy kezdek már elszemtelenedni. Például, nyerhettem volna 100.000 forintot is — gondolom magamban. De semmi baj! — majd legközelebb!!!

Egyes helyeken így értelmezik a kormányprogrammot

VALAHOGY ÍGY VAN . . .

Dulles: Ide kérem! A különszobába . . .

A WALL-STREET KEDVENCE

A rendőri besúgó.

HETI KRÓNIKA

CSANG KAI-SEK ÉS LI SZIN MAN

Csang Kai-Sek és Li Szin Man katonai egyezményről tárgyaltak.

Tutenkhamen fáraónak határozottan rosszul esett, hogy őt, az igazi múmiát kihagyták a politikai múmiák tanácskozásából.

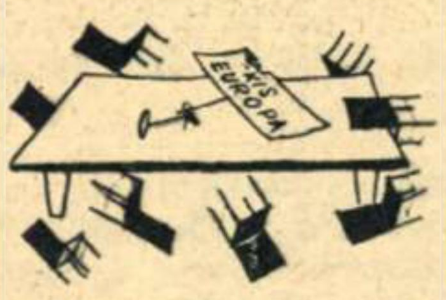
FOGADÁS PEGUBAN

Nixont, az USA alelnökét a burmai Peguban tüntető tömeg fogadta és ilyen feliratok: „A Wall Street lakája!" „Háborús gyujtogató!" „Takarodj haza!"

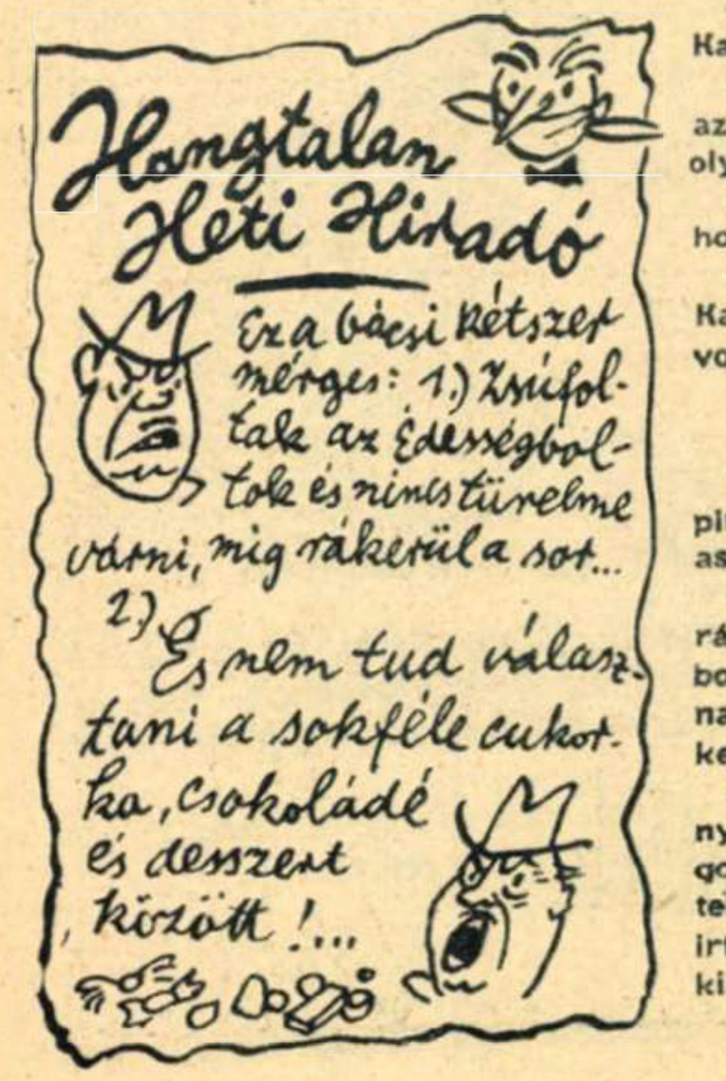
Pedig ő csak alelnök . . .

HÁGA

Sikertelenül végződött a hágai értekezlet, amely a „kis Európa" néven ismeretes „politikai egyesülés" tervével foglalkozott.

Európának nem kell olyan kis Európa, amelynek — Amerika az apja . . .

Kacskai bácsi EGEREKET LÁT

Kacskai bácsinak, a főraktárosnak két hibája volt. Az egyik az, hogy túlságosan szerette a bort; a másik az, hogy túlságosan szerette a pálinkát. A két hiba néha egybefolyt: a harmadik liter után, amikor Kacskai bácsi összeöntötte a kettőt. Pedig Kacskai bácsinak nem tett jót az ital. Már tíz orvosnál volt, mindegyik napi egy pohárral engedélyezett neki. Kacskai bácsi mind a tíz pohárral lelkiismeretesen megitta.

II.

A főraktárosnak, mint mondottam, két hibája volt; a raktárnak ezzel szemben, amelybe éppen a napokban helyezték át, csak egy. Az, hogy tele volt egerekkel Az Egér- és Patkányirtó Vállalatnak is csak egy hibája volt: az, hogy nem jött irtani.

III.

Kacskai Lajosné, született Pék Petronella keményen elővette az urát:

— Delirium tremenszbe esel, Lajos!

— Abba én nem eshetek — nyugtatta meg Kacskai bácsi. — Hiszen nem is tudok latinul.

— Csak viccelj, Lajos, csak viccelj! Majd másképpen beszélsz, ha egereket fogsz látni. Mert aki delirium tremenszbe esik, az előbb egereket lát, aztán patkányokat, aztán fehér elefántokat, aztán megbolondul . . . Hagyd abba az ivást!

— Majd ha megbolondultam!

IV.

Másnap azonban halottsápadtan jött haza Kacskai bácsi.

— Mi történt, Lajos? — kérdezte Kacskai néni rémülten.

— Semmi, Linám — törülgette a homlokát Kacskai bácsi. — Nem látsz egy elefántot a sarokban?

— Nem én! — csodálkozott Kacskai néni.

— Én se — lélekzett fel Kacskai bácsi.

— Mindjárt adom a vacsorát — mondta Kacskai néni. — Utána mehetsz a kocsmába.

Aztán hozzátette:

— Ha van képed hozzá!

— Nem szégyelled magad?! — csattant fel Kacskai bácsi. — Kocsmába küldöd a hites uradat? Talán bizony a terhedre vagyok?! De ha megpukkadsz, akkor se megyek többet. Egyszer-egyszer megiszok egy pohár bort, aztán kész! Megértetted?

— Lajoskám! — érzékenyült el Kacskai néni.

— Nono — hárította el mogorván az ölelést Kacskai bácsi. — Azért olyan jóba nem vagyunk . . .

— De mi történt veled, Lajoskám, hogy így megváltoztál?

— Mi? — sütötte le a szemét Kacskai bácsi. — Az, hogy igazad volt, Lina! Már egereket látok.

V.

Kacskai bácsi a születésnapján pirospozsgásan, makkjózanon ült az asztalfőn.

— Abbahagyta az ivást — magyarázta Kacskai néni. — Két pohár bornál nem iszik már meg többet naponta. De nem is lát már egereket a raktárban!

— Nem hát! — mondta Boros Sanyi bácsi, aki az épületgondnokságon dolgozott. — Mert két hete odatelefonáltunk az Egér- és Patkányirtó Vállalatnak, rögtön kijöttek és kiirtották az összes egereket.

(g. m.)

Veszekedés a szomszédban

avagy egy orvos feleségének kedvenc szórakozása

Féltizenkettő után a villamoson

— De kedves kalauz elvtársak, hukk, miért kell nekem négy jegyet váltani, hukk . . .

Hihetetlen, de ez is van . . .

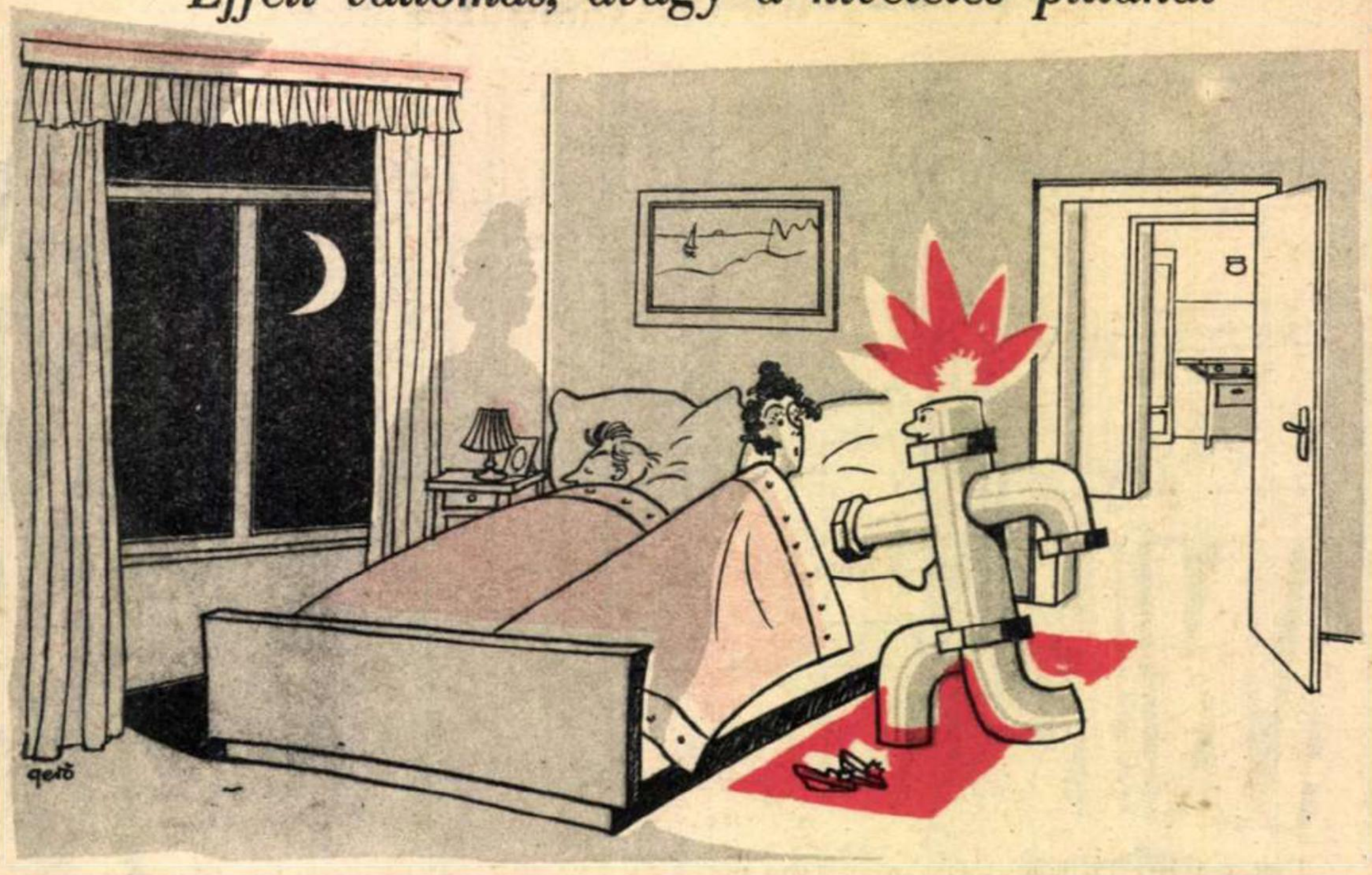

— Könyörgök kartárs, szánjon meg egy-két vödör szénnel, ha már az illetékesek nem gondolnak rám . . .

— Hát maga kicsoda?

— Én a bányászkultúrotthon kályhája vagyok!

Éjféli vallomás, avagy a kivételes pillanat

A pesti gáz: Jöjjön gyorsan, most lángolok igazán, most megfőzheti a holnapi ebédet...

Mindent egy helyen!

Szabad délelőttöm volt, kihasználtam az alkalmat, hogy egyszer, mint független kívülálló, körülnézhessek ott, ahol dolgozom.

A műhely ajtóban Kiss bácsi, aki Vecsésről jár fel, megfogott, karomba kapaszkodott és a fülembe súgta:

— Ne hozzak be holnapra egy kis kisüstit? Saját termés, 50 fokos.

Bölcsen szabadkoztam.

— Ne okoskodjék — mondta erre ő — tegnap négy litert eladtam. Olcsóbban számolom meg, mint az előkészítőben a Bagyinak.

— Nem, köszönöm Kiss bácsi, nem kérek. Holnap éppen szombat lesz és szombatonként meg szokott szagolni a feleségem. Különben is most más kiadásaim lesznek, az órámat kell javíttatnom.

Kiss bácsi nevetett:

— A, az órajavítás az semmi. Az adminisztrátor feleannyiért megcsinálja, mint az órás.

Felkerestem az adminisztrátort. Annak csakugyan hallottam mindennap déltájban a fiókjából valami tompa csörgést, de csak most láttam meg benne a négy csörgőórát, amikor kihúzta megmutatni, hogy mennyi munkája van. Mindkét karján is felhúzta a kabátujját, ot feszültek rajta sorban a megfigyelés alatt álló, javított órák. Megkért hogy szóljak neki, ha tudnék vevőt egy 15 köves ismeretlen, de világmárkás karórára, és elküldött a raktároshoz, akinek a sógora ugyancsak foglalkozik órával. Az anyagraktáros széttárta karját:

— Sajnos a sógorom teli van megrendeléssel. De egy hét mulva elvállalja biztosan. Majd akkor én elviszem neki, mert nincs műhelye, csak úgy dolgozgat a munkája mellett. Megbízhat benne, nem szed ki az órájából semmit.

— Mondja, nem akar szövetet venni? — kérdezte aztán felcsillanó szemmel. — Elsőrendű minőség, két részletben is fizetheti.

Nem tudta rámtukmálni a szövetjét, mert a takarítóasszony — látva, hogy üzletről van szó — közibénk tolakodott és nylon harisnyát ajánlott megvételre. Leráztam magamról a harisnyást. Kifelé menet rá akartam gyujtani. Forgattam a tárcát, nézem a zsebeimet, nincs cigarettám. Az egyik esztergályos látva, hogy rágyujtással bibelődöm,

odajött hozzám és megkérdezte: nem akarok-e egy „fajin" öngyujtót csináltatni, olcsóért megszámítja, tetszés szerinti alakúra késziti el, itt helyben. Mutatott vagy nyolcféle mintát. Vettem egyet tőle.

— Hol kapok most ehhez benzint? — kérdeztem.

— Mi sem könnyebb — felelte. — Lemegy a garázsba a soffőrökhöz, megkínálja őket cigarettával és azok majd megtöltik. Ha van kéznél egy kis üvegje, haza is vihet benzint. Tűzkövet meg kap a portásnál.

Vettem a portástól tűzkövet, meg egy csomag Harmóniát. Egész kis trafikja volt berendezve az öregnek, mert a lánya dohánygyárban dolgozik.

Csak kint az utcán jutott az eszembe, hogy elfelejtettem bokaszorítót és minőségi lámpabelet venni.

Martin István

Az amerikai gazdasági válság Nyugat-Európára is átterjed

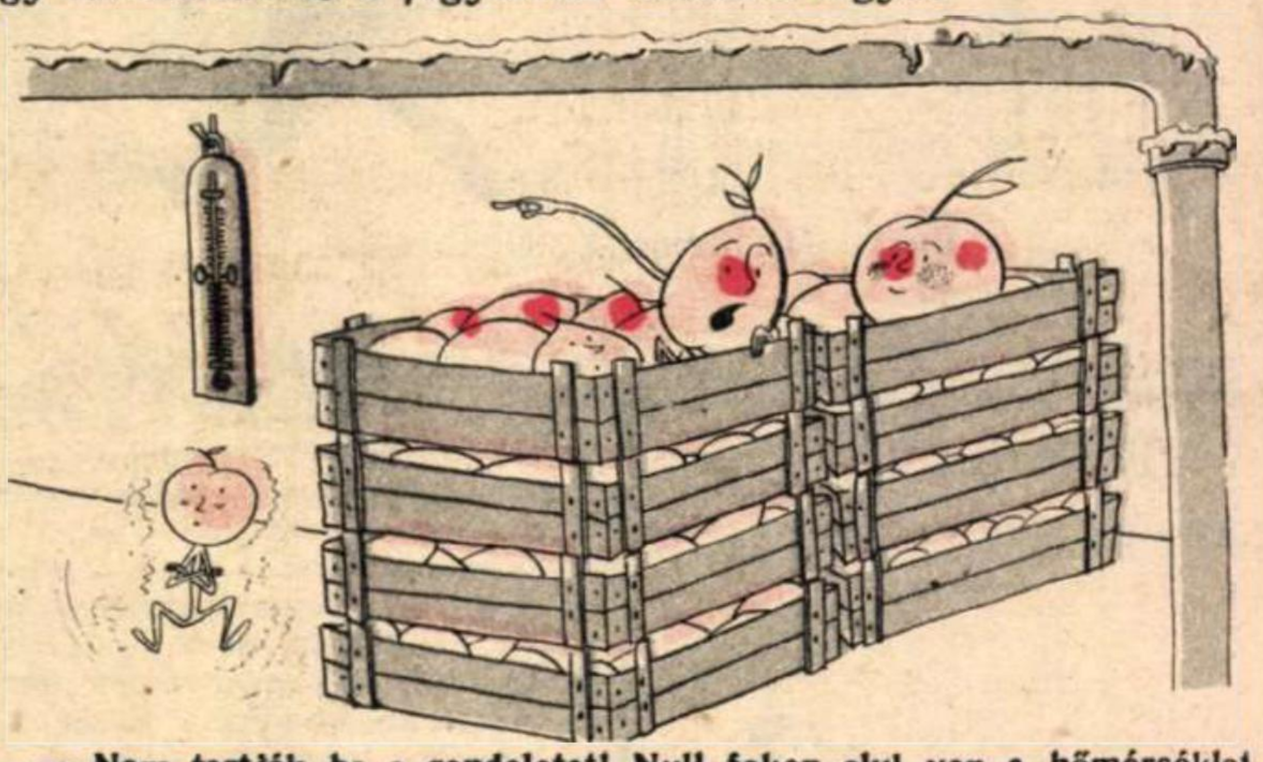
Nyugati tőkés: Ezek az amerikaiak úgy el vannak látva gazdasági válsággal, hogy már exportálni is tudnak belőle!

Ludas Matyi a HŰTŐHÁZban

A Hűtőház igazgatói irodájában, amikor érdekes adatokat kérünk az üzem működéséről, vállvonogató választ kapunk:

— Olyan üzem ez is, mint a többi... csak egy kicsit hűvösebb.

Ezt bizony el lehet róla mondani. Budapest hatalmas spájzában, ahogy a hűtőházat nevezik, a legnagyobb kánikulában sem megy a hőmérő null fok fölé, de egyes termekben harminc fokos hideget is mérnek. Rengeteg húsáru, sonka, gyümölcs várja itt, hogy elszállítsák és a fogyasztók asztalára tegyék.

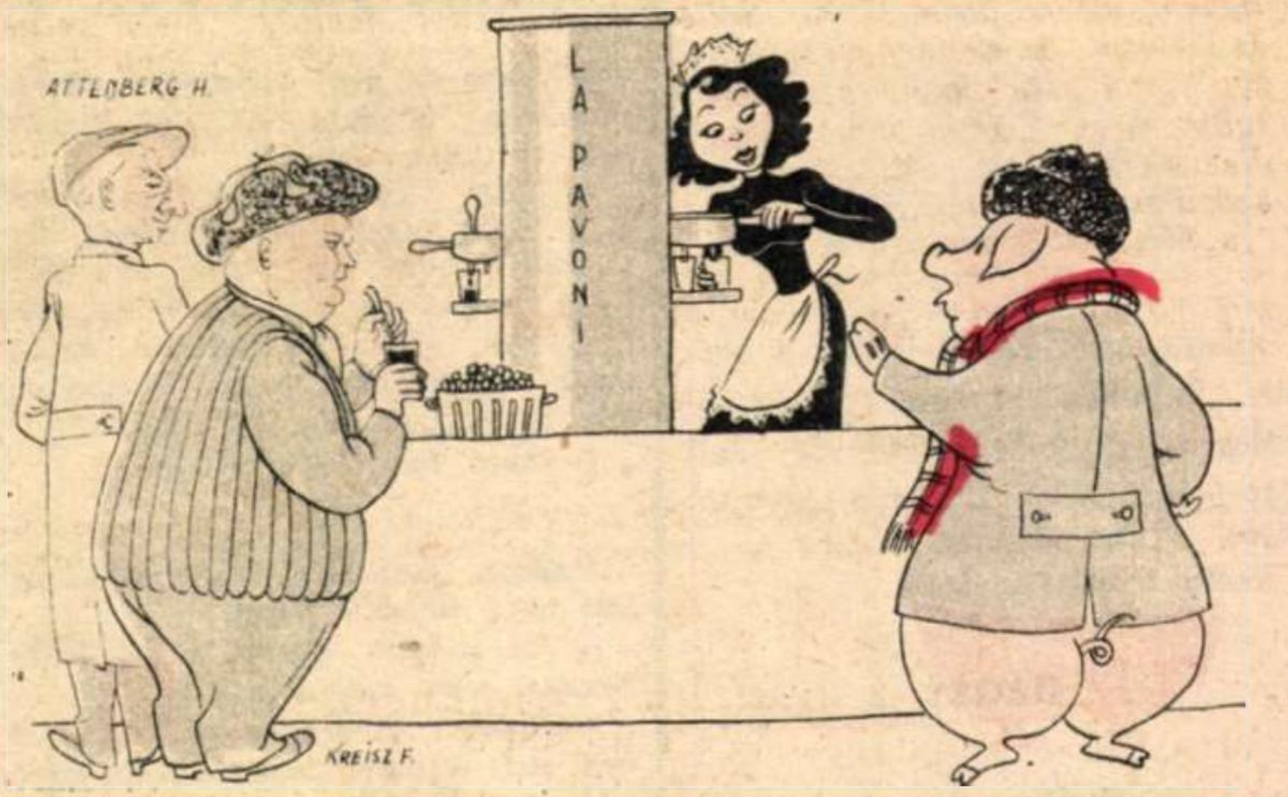

— Nem tartják be a rendeletet! Null fokon alul van a hőmérséklet és mégsem fűtenek!

A telep csaknem ötven évvel ezelőtt épült és a felszabaduláskor rendkívül langyos állapotban volt. Három esztendővel ezelőtt korszerűsítették, áttértek a legmodernebb hűtési módszerre. Körüljártuk a telepet és megismerkedtünk többek között a villamosvezérlésű gyorsfagyasztó alagúttal, amelyikben hat és fél óra alatt a legmakacsabb félsertés is csonttá fagy.

— Az a legnagyobb baj, — magyarázzák szakértőink, — hogy a hűtőlánc nincs kiépítve.

A laikus valami vasból készült láncra gondol, pedig egész másról van szó. Hűtőláncnak nevezik azt a folyamatot, amikor a húsáru megszakítás nélkül fagyoskodik egészen addig a pillanatig, amíg a konyhába nem kerül. Tehát hűtőkocsin érkezik a vágóhídról a hűtőházba, ugyancsak hűtőkocsin folytatja innen az útját az üzletbe és ott jégszekrényben várja a vevőt.

Mélyhűtött sertés: Hát itt mindenki kap védőitalt, csak én nem?! Kérek egy duplát!

Olyan hidegben munkálkodnak a hűtőház dolgozói, hogy arra bajosan találtunk jelzőt. Végre eszünkbe jutott a „farkasordító" kifejezés és azt hisszük, hogy ezt minusz húsz fokon alul nyugodtan alkalmazhatjuk. De csodálatosképpen itt nem nagyon fáznak az emberek, megfelelő védőruha és védőital segíti őket az örök tél birodalmában. A betegség itt egyáltalán nem divatosabb, mint például a strandfürdők alkalmazottai között.

Az üzemhez kapcsolódik a jéggyár, az az üzem, amelyet nyáron a legtöbbet szidnak a pesti háziasszonyok. A gyár ilyenkor télen erőt tartalékol, hogy elviselje majd a nyári korholást. (Eláruljuk, hogy jeget is tartalékol és azt igéri, hogy 1954-ben felenged a gyár és a fogyasztó közötti fagyos viszony.)

— Csak minusz 12 fok?! Úgy látszik, egy kicsit megfázott...

Búcsúzóul még kilátásba helyezik, hogy Réthi főmérnök elmagyarázza az üzem érdekes technikai berendezésének műhelytitkait. A párttitkár már tárcsázza is a házitelefonon a főmérnököt, de az nem jelentkezik.

— Hirtelenében nem találom a főmérnök elvtársat, mert éppen ma költözött más szobába, — hangzik a mentegetőzés.

— Maguknál is annyit költözködnek?

Széles gesztussal válaszol:

— Ajjaj!

Úgylátszik, a Hűtőház ebben valóban nem különbözik sok más üzemtől.

KÉT BAJNOK SOLTON

Amikor a Ludas Matyi autója megállt Solt főterén, gyerekek rohanták meg az autót.

— Éljen, éljen! — kiáltozták lelkesen.

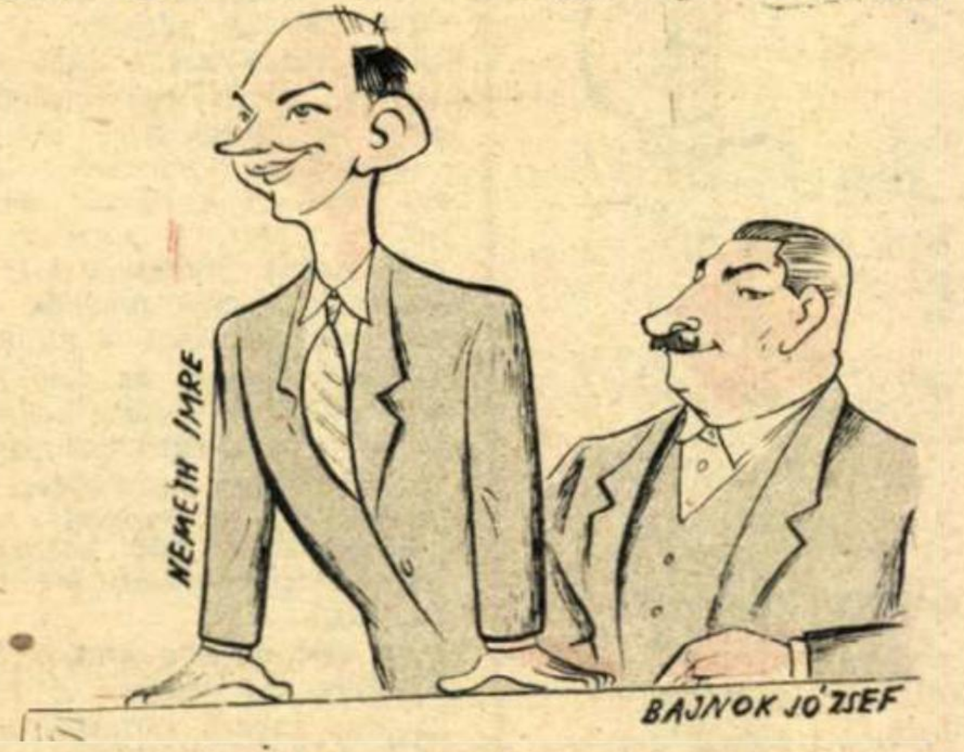
— Honnan tudták, hogy a Ludas Matyi Soltra jön? Hiszen találomra választottuk ezt a községet! — csodálkozott Sándor Károly rajzolóművész.

A rejtély csakhamar megoldódott, mert egy pöttömnyi gyerek rámutatott Sándorra:

— Hiszen ez nem is a Németh Imre!

Kitűnt, hogy Solton Németh Imre kalapácsvető olimpiai bajnokot várják. Ő fog a béketalálkozón ünnepi beszédet tartani.

No, de azért a Ludasnak is nagyon megörültek. Amikor azután Németh Imre is megérkezett, teljes volt a gyerekek boldogsága.

A község dolgozói közben a kultúrház felé indultak: közeledett a békegyűlés ideje. A gyerekek Németh Imre után rohantak, aki csakhamar az emelvényen állt. Mellette még egy „bajnok“, Bajnok József, Solt község MDP szervezetének titkára, foglalt helyet. Így Solt dolgozói egy napon két „bajnok“ nagyhatású beszédét hallgathatták.

A békegyűlésen kitűnt, hogy Németh Imre nemcsak világhírű atléta, hanem kitűnő szónok is. Solton is rekordot javított, mert szépen és okosan, de röviden beszélt. Így ideje maradt arra is, hogy a község fiatal sportolóival beszélgessen és meghallgassa panaszaikat. Megtudta, hogy Solton nincs futballcsapat, mert a MÁV építkezése miatt elvették a pályát. Az olimpiai bajnok megígérte, hogy illetékes helyen szóváteszi: a vaspálya mellett a futballpályára is nagy szükség van.

Még azt is megígérte, hogy „lovat“ küld a solti iskola tornatermébe.

— De csak nyúzottat, — mondotta, — mert a Sportcsarnokban csak egy felesleges „ló“ van, amelyről az ostrom alatt leszedték a bőrt és az afrikot.

A soltiak ennek is nagyon megörültek és megígérték, hogy társadalmi munkával „felhizlalják“.

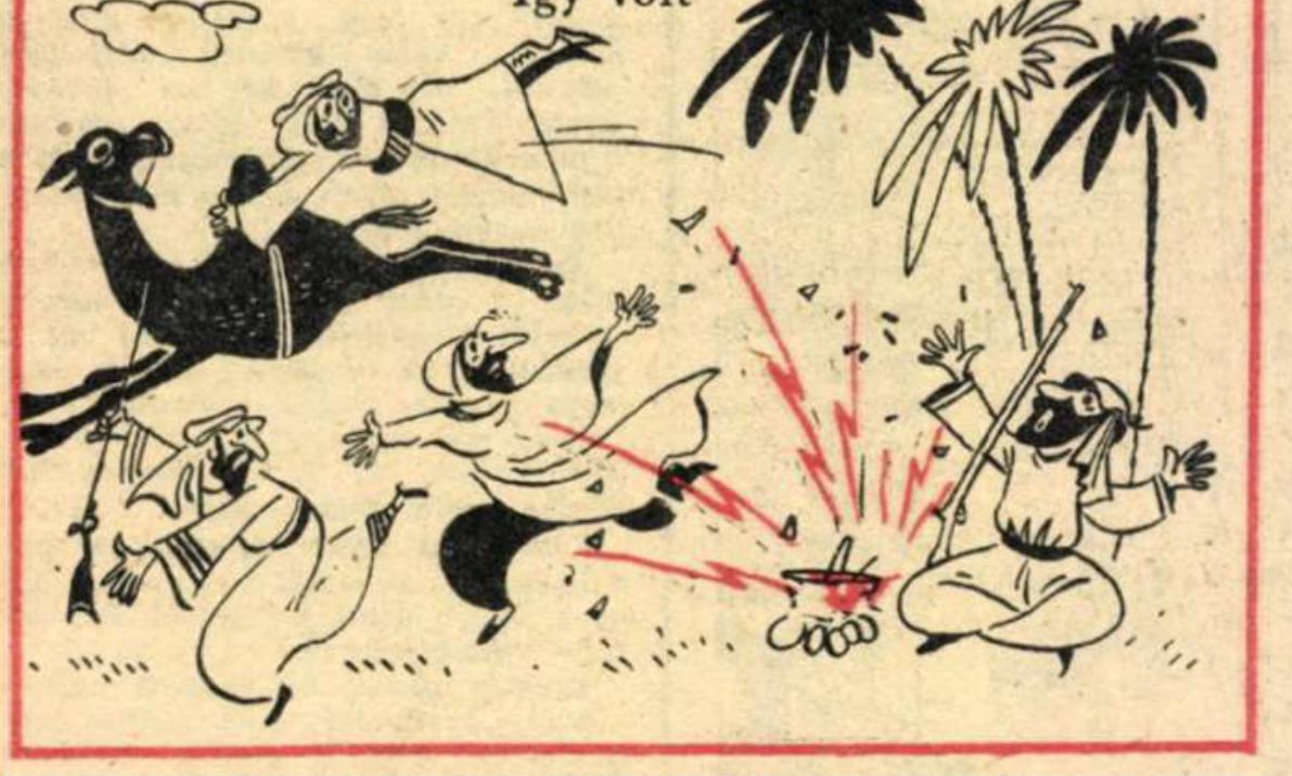
*

Németh Imre azóta már el is küldte a lovat. A feladóvevényre állítólag ráírta: „Nem a solti termelőszövetkezetbe, hanem a tornaterembe szállítandó!“

(palásti)

Történet a budafoki zománcedényről

Így volt

— Ne szaladjatok szét effendik! Nem gépfegyverropogás ez, — csak a zománc pattog le a lábasról...

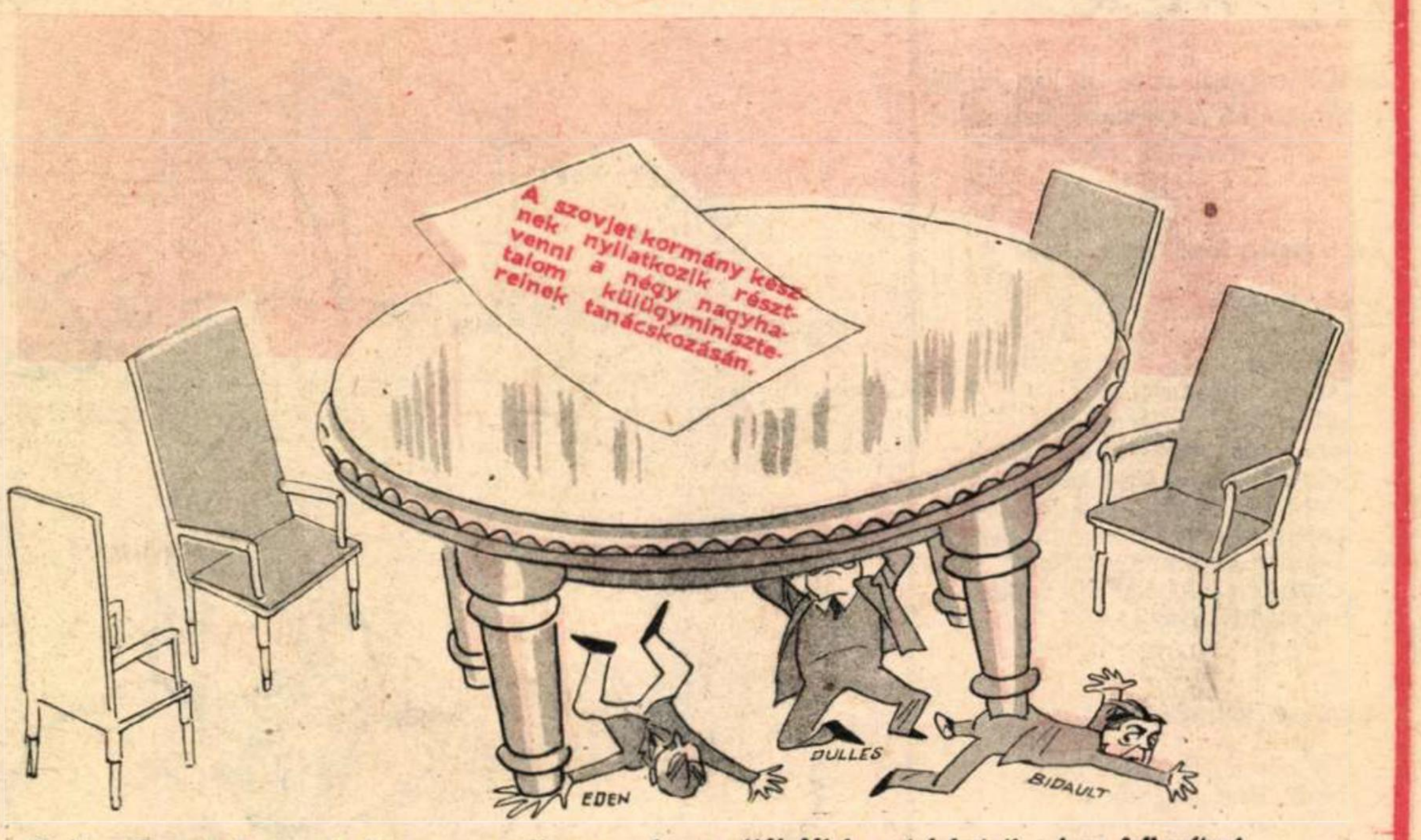
Most így van

— Érdekes, hogy nem hallok gépfegyverropogást...

— Nem gépfegyverropogást nem hallasz effendi, hanem a zománc nem pattogzik...

Mr. Dulles csalódása

Dulles: Gyerekek, ennek olyan nagy súlya van, hogy attól félek, ezt lehetetlen lesz felborítani...

A csodálatos fintor

(Modern népmese)

Hol volt, hol nem volt, még a Dunaparton is túl, ahol a lépegető exkavátor túr, — volt egyszer egy kacsalábon forgó vállalat.

Történt egy szép napon, hogy hétmérföldes motorkerékpárján érkezett egy hivatalsegéd hétpecsétes írást lobogtatván. Az írásban pedig az állott, hogy mielőtt az aranynap háromszor lebukik az ezüsthegy mögött, a kacsalábon forgó vállalat köteles egy arra érdemes aktívát kijelölni és azt, tarisznyájában három hamubasült pogácsával meg egy önéletrajzzal, iskolára küldeni.

Elolvasván az írást, izibe így szólt Gyurák kartárs, a mesebeli üb. elnök: — Egy életem, egy halálom, mielőtt mindnyájan lebuknánk az ezüsthegy mögött, siessünk azt az aktívát megtalálni!

Nosza, összedugták fejüket az illetékes bölcsek és tanakodtak három nap, három éjjel. Ekkor megszólalt Lepsicsné, az elvarázsolt gyors- és gépírónő: — Szerencsétek, hogy öreganyátoknak szólítottatok. Küldjétek el Vaczulek Fricit, az ő zsebében ott van a bölcsek köve, fejében pedig az értéktöbblet elmélet.

— Helyes — toldotta meg egy rőffel Cogony kartárs — Vaczulek élenjáró férfiú. Aranyos rokkáján csodálatos terveket szövöget, amelyeket határidő előtt teljesít túl.

— Vaczulek háromszor mászta meg a tudás fáját, Menjen ő! — adta beleegyezését Gyurák kartárs s hosszú fehér szakállának helyét simogatta.

Száz szónak is egy a vége: az illetékes bölcsek szent esküvel fogadták, hogy Vaczulek Fricit javasolják és senki mást. El is indultak azonnyomban, hogy a javaslatot jóváhagyás végett a Rettegett Óriás elé terjesszék, aki egy kőhajításnyira az üzemi étkezdétől tágas barlangjában napestig nyersen és hámozatlanul képezi a súlypontot. Fényűzően berendezett odújának bejáratán kőbevésett betűk hirdetik: „Igazgató“.

Először az előszobában tanyázó sárkányt kellett legyűrni, aki titkárnői minőségben kénköves istennyilát okádott a közelítőkre. Az ifjú és deli Cogony azonban előkapta a varázsigét és fülébe súgta a sárkánynak, hogy a legközelebbi kultúresten kizárólag vele fog táncolni, mire az mind a hét fejével elmosolyodott és békésen gépelni kezdett egy többszörösen elátkozott köriratot.

A három mesebeli illetékes tehát zavartalanul görnyedhetett a Rettegett előtt, aki fékezhetetlen mohóságában már a III. negyedévi tervet bontotta fel.

— Életem, halálom kezedbe ajánlom — csöpögött a méztől Gyurák — íme színed elé bátorkodtunk a javaslattal...

Az igazgató táltos szemével rámeredt a papirosra és azon Vaczulek Frigyes nevére.

És ekkor — uram fia! — irtóztató dolog történt!

A rettegett arc eltorzult és megjelent rajta egy vésztjósoló fintor. Egy gúnyos, haragos, megvető, undorkodó, rémes grimasz, amelytől szerte a birodalomban befagyva hullottak le a remény-virágok és az adminisztráció lombos fáján elnémultak a dalos madarak.

És ebben a vészterhes pillanatban megjelent a barlang szájánál a titkári teendőkkel megbízott sárkány és sürgős ügyben kihívta a fintorgó Óriást, mielőtt az keresztben lenyelhette volna a három illetékest.

A három illetékes rogyadozó térdekkel támolygott ki.

Odakünn a folyósón elsőnek Lepsicsné szólalt meg reszketve, miközben mesebeli füleivel már a felmondó levél zizegését hallotta:

— Láttátok az arcát? Megjegyzem... én már régóta sejtettem, hogy azzal a Vaczulekkel valami nincs rendben. Gyanús nekem az a fráter.

— Tiszta sor — csatlakozott a deli Cogony — én mindig tudtam, hogy az a fickó álruhás polgári csökevény.

— És a szociális származása? Az anyja vasorrú bába volt, az apja pedig étekfogó a mesebeli herceg udvarában, persze ezeket elhallgatta az életrajzában.

És szállott a hír szájról szájra. A csodás igazgatói fintor nyomán az egész vállalat varázspálcát tört Vaczulek Frigyes felett. Az előkalkulációban már azt suttogták, hogy esténként rádióján külföldi mesemondókat hallgat, sőt a könyvelésben többen megesküdtek rá, hogy 44-ben ő altatta el Csipkerózsikát. Egy óra mulva már senki se mert beszélni vele és biztosak voltak benne, hogy elsején ki fogják rúgni. A fintornak csodás varázsereje volt.

A három illetékes bölcs később újból felkereste a Rettegett Óriást. Ezúttal egy újabb javaslattal, amelyen most már Kukonya Matild neve állott, akiről senki sem tudta, hogy kicsoda. Az igazgató átvette a javaslatot.

— Ez a Kukonya még nem érett meg erre a feladatra — görgette szájából a súlyos szavakat Rettegett. — És különben is, világosan emlékszem, hogy korábban Vaczulek Frigyest javasolták!

— De...

— Hiszen...

— Szóval...

— Semmi de, hiszen, szóval! Vaczulek Frigyest én is minden tekintetben megfelelőnek tartom. Nem értem, miért változtatták meg előbbi javaslatukat? — vágta el a további dadogást az igazgató.

A bölcsek elhűlve nézték egymást.

És ekkor!... Igen, ebben a pillanatban újból megjelent a főnöki arcon az előbbi fintor. A gúnyos, haragos, megvető, undorkodó, rémes grimasz!

Az illetékesek megtántorodtak, arcuk halotthalvány lett.

Az igazgató pedig elő rántotta zsebkendőjét és akkorát tüsszentett hogy ez a csodálatos vállalat gyorsabban kezdett forogni a kacsalábain...

Németh Zoltán.

UJRA BUDAPESTEN

Bozsik József, aki a nagy mérkőzésen a mezőny legjobb játékosa volt, sok boldog pillanatot élt át az utóbbi hetekben. Boldog volt, amikor berúgta az ötödik gólt, boldog volt, amikor a Wembley-stadion nézőserege ünnepelte a magyar csapatot, boldog volt, amikor a magyar dolgozók üdvözlő táviratainak ezreit olvasták a válogatott tagjai, és ez a boldogság látszik az arcán abban a pillanatban is, amikor a Keleti-pályaudvaron nézi a Ludas Matyi címlapját a magyar válogatott világraszóló, londoni győzelméről.

Mese

arról, hogyan vitte el az ördög a bürokratát, mivelhogy ezt sokan kívánták néki

Az esemény színhelye:

Bürokrata széke és a
Bürokrata asztala,
Bürokrata asztalán az
Aktacsomók halmaza,
Aktacsomón papirosban
Sonka, zsömle, teavaj,
Eeje fölött sok kis tábla:
„Csendet kérek!" „Ne zavarj!"
„Zsebkendődbe köhögj, tüsszents!"
„Dohányozni nem szabad!"
„Csak annyira becsülj engem,
Amennyire tenmagad!"

Maga az esemény:

Siri csend az irodában,
Borús őszi délután,
Váratlanul kopogtatnak
Bürokratánk ajtaján.
Ajtó nyílik, ajtó zárul,
Bürokatánk fel se néz,
Aktát néz és aktát forgat,
Csupa ész és csupa kéz.
S csak annyit mond: jöjjön máskor,
menjen szépen most haza!
„Én az ördög vagyok kérem."
Szól az ügyfél válasza.
Hangja vészes és csikorgó,
Egy cseppet sem zenei,
Feltekint a bürokrata,
S tágra nyilnak szemei,
Mert az ügyfél göndör fején
Két kicsi szarv látható,
Ujja hegyén görbe körmök,
Szeme égő, lába ló.
Bürokrata arca sápad,
Hangja remeg, mint a húr:
„Üljön le és parancsoljon,
Rendelkezzék Ördög úr."
„Önért jöttem kedves kartárs,
Csakis önért." — így felel.
„Felszólítást kaptam kérem,
hogy az ördög vinné el."
„Így mondották? A hibákért
Csak én lennék okolva?
Lehetetlen! S hova vinne?"
„Egyenest a pokolba!"
Felpattan a bürokrata,
Agya úgy jár, mint a gép:
„Na, mondhatom ördög kartárs,
Az ötlete ritka szép.
Csakhogy előbb kérvényezze,
Az én elvitelemet,
Géppel írja és tegyen rá
Harminc forint bélyeget.
Házbizalmi láttamozza,
Tömbbizalmi javasolja,
Lássa három előadó,
Van-e hátraléka adó,
Vagy efféle közpénz más,
Ilyen-olyan tartozás.
Hogy növelje aktánk becsét,
Legyen rajta kétszáz pecsét,
Járjon végig kilenc szobát,
Addig ne fenje rám fogát,
Amíg rajta nem látom
Igazgató barátom
Szignóját, de enkezével.
Majd maradék erejével,
Így felszerelt aktáját
A kezemhez adja át."
„Parancsoljon!" — szólt az ördög,
S gyorsan mint a gondolat,
Átnyujtott egy aktacsomót,
Minőt az kért, pont olyat.
Meginog a bürokrata,
Hibát kutat, nem talál.
Mosolyogva szól az ördög:
„Tökéletes, úgyebár?"
Válasz helyett bürokratánk
Remegett és dörmögött:
„Ha jól tudom, eltöröltünk
Mindenféle ördögöt."
„Ez így is van!" — szól az ördög,
„Intézgetik az ügyem,
De mert folyton tologatják,
Van időm, hogy elvigyem!"
Bürokrata arca tarka,
Mint virág a csokorba,
Ám az ördög hajthatatlan:
„Na, gyerünk a pokolba!"

Utóhang:

Hogy ebben a kis mesében
Mennyi is a valótlan,
Nem tudom, mert én is csak úgy
Félfülemmel hallottam.
Elmentem hát érdeklődni,
Borús őszi délután,
Váratlanul benyitottam
Bürokratánk ajtaján.
Bíz' ott ült az asztal mögött,
Rontva sokszáz ügyet el,
Nem vitte el őt az ördög,
Hogy az ördög vigye el.

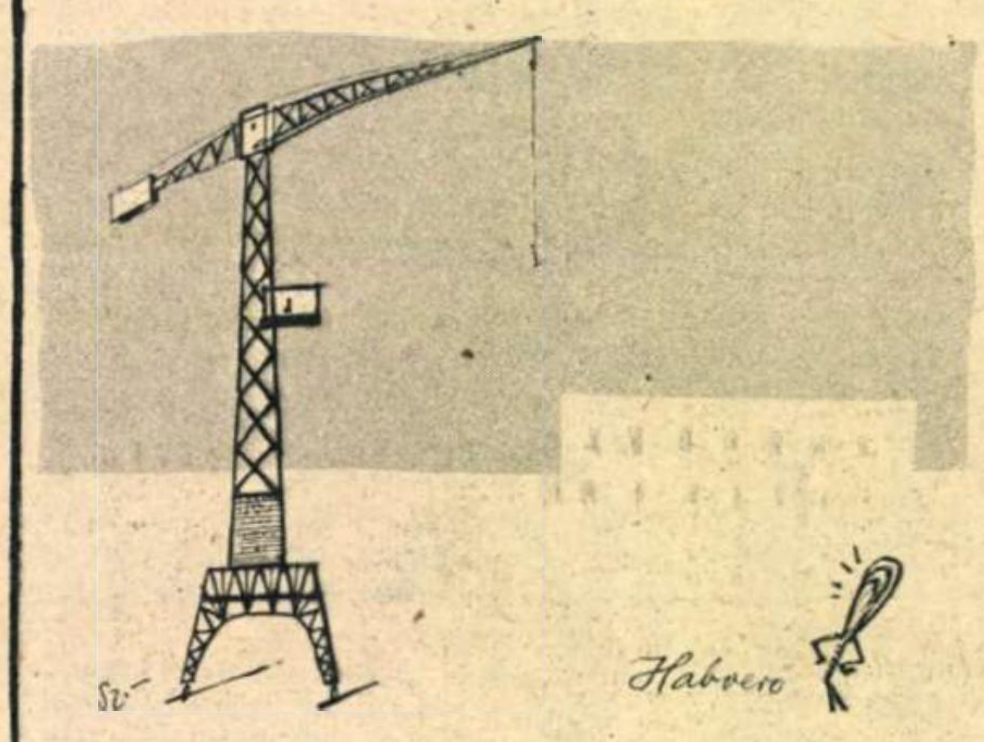
Pásztor János

Modern Robinson az elhagyott szigeten

— Hogy fogok én itt egy értekezletet tartani?

Könnyűipar előre!

Habverő: Csak ne tartsa olyan magasra az orrát! Tudja, hogy mennyit írnak mostanában rólam a lapok?!

Vendéglőben

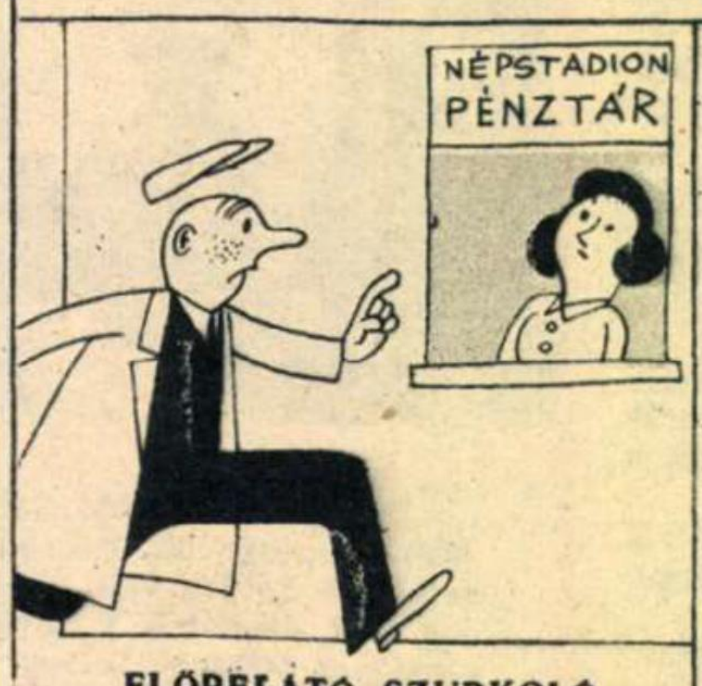

Vendég: Pincér, ezt vigye vissza, hiszen ez csupa csont...

Fifi: Figyeled? Nem normális. A legjobb falatot visszaküldi...

Budapest, vasárnap, félöt.

ELŐRELÁTÓ SZURKOLÓ

— Kaphatok már jegyet a májusi angol-magyarra?

HOGY EL NE FELEJTSÜK...

...így néz ki a tűzkő, amit már hónapok óta seholsem lehet kapni.

KEVÉS A TAXI

— Már másfél órája várok itt taxira! Ugyanis rettentő sürgős dolgom van...

NYIKOLÁJ MOCZKVIA :

Bukott angyal

Élt egy városkában egy ember, neve Lisziszicin volt. A vezetősorban levő köztisztelt vezető emberek között forgolódott. Ha pedig forgolódott, akkor természetesen neki is kijárt némi tisztelet. Még a legkisebb gyűléseken is beválasztották az elnökségbe. Ült Lisziszicin a hosszú, vörösterítős asztal mellett, kezét a nehéz posztóra fektette, és úgynevezett vezető tekintettel nézte a termet.

Egy alkalommal valamiben hibásnak találtatott és ennek következtében megfosztották vezetői tisztségétől. Miután részletesen kivizsgálták az ügyet, az úgynevezett köztisztelt emberek sorából is kiesett.

Volt-nincs becsület. Élni azonban így is lehet. Mások is élnek így. Csak egy a baj: az elnökségbe — mintha késsel vágták volna el — többé nem választották be. Pedig már nagyon megszokta az elnökséget. De azóta egyetlen egyszer sem választották be. Holott nagyon odakívánkozott. Mégsem választották be. Ő azonban erősen, szinte kimondhatatlanul erősen kívánkozott az elnökségbe. Ennek ellenére is teljességgel beszüntették azt a már hagyományszámba ment gyakorlatot, hogy az elnökség tagjai közé válasszák.

Megértette Lisziszicin, hogy ezentúl viselheti a bukott angyal szerepét és sorsát. Ő azonban nem adta meg magát. Dicsősége már nem volt, de az üres zsák fenekén ott maradt még egy csipetnyi — dicsvágy. És Lisziszicin ezentúl az első sor valamelyik székében foglalt helyet a gyűléseken. Így mégis csak közelebb volt az elnökség asztalához. Azonkívül, ritkán bár, de megesett, hogy az elnökség asztala felől jóakaratú mosolyok, hunyorgatások érték a bukott angyalt.

Ez volt az oka annak, hogy lelkét bizonyos idő multán a reménykedés halvány sugara derítette fel és elhatározta, hogy a megkezdett úton tovább halad.

Cédulákat kezdett ugyanis küldeni az elnökségnek. Nem egyszerű cédulákat, hanem — olvashatatlanokat. A cédulán minden olvashatatlan volt, csak Lisziszicin neve nem. Az elnök olvasta, olvasta, homlokát ráncolta, fejét csóválta, majd szemével megkereste Lisziszicint és ujjával magához intette.

Ez kellett a mi bukott angyalunknak. Úgy tesz, hogy nem is a maga jókedvéből megy és szeme olyaskép néz körül, mintha azt mondaná: „No lám, most már én olvassak helyettük is." Aztán odalép az emelvényhez, az elnökséghez, megmagyarázza cédulája tartalmát, de — a régi helyére már nem tér vissza. Előbb az elnökség lehető legszélsőbb székére ül. Ül és semmi egyebet nem csinál: csendesebb a víznél, halkabb a fűnél. Aztán az elnökség egy-egy tagjával, olyannal, aki történetesen közel ül hozzá — sugdolózni kezd. Közben mosolyog és elismerően bólint. A széke azonban, amelyen most ül, már nem az a szék, amelyen az előbb ült, a szélen levő. Tovább súgdolózik és egy kérdésre, amelyet nem is hozzá intéztek, készséggel válaszol, sőt vizet kér az elnökség kancsójából, a szék pedig, amelyen e pillanatban ül, már megint nem a régi, hanem olyan, amely már magában az elnökségben áll.

És egyszerre — senki észre nem vette — nincs többé bukott angyal, a régi Lisziszicin újból ott ül a hosszú asztal mellett, térdét eltakarja a vörös posztó. Csakhogy a tekintete már nemcsak a vezető tekintete, hanem az olyan emberé, aki harcba szállt saját sorsával.

Közben az egész tagság únta már a komédiát, de senki sem tudta, hogyan állják útját Lisziszicin letörhetetlen dicsvágyának.

Egyszer aztán új elnököt választottak. Az illetőt első esetben választották meg a gyűlés elnökévé. Tapintatos, de szigorú fiatalember volt. Megnyitja a gyűlést és Lisziszicin nyomban elküldi céduláját az elnökségbe. Az elnök megnézi és szemével int Lisziszicinnek: jól van, értem. Lisziszicin fészkelődik a széken: „Hogy-hogy érti? Amikor jómagam semmit sem értek az írásból." Ül Lisziszicin a helyén, gondol egyet és ír egy második cédulát. Még olvashatatlanabbat, mint az első. Az elnök ezt is elolvasta. Elolvasta és a gyűléshez fordult.

— Itt Lisziszicin két cédulát küldött. Nagyon szeretne helyet foglalni az elnökségben, ha csak egy pillanatra is. Nos, elvtársak, megengedik Lisziszicinnek, hogy csak egy pillanatra is helyet foglaljon az elnökségben?

A gyűlés harsogó kacajban tört ki. Aztán hangok hallatszottak:

— Megengedjük, megengedjük. Lisziszicin ülj az elnökségbe.

Lisziszicin azonban nem mozdult. Nem ment az elnökség emelvényére. Vége volt. Az igazság és a kacaj egyszersmindenkorra megölte a dicsvágyát.

(Fordította: M. E.)

Kultúr-front

Ez aztán a színes műsor!

Már foglalkoztunk egyízben a zalaegerszegi járási kultúrházzal, mikor az ott vendégszereplő Mezei Máriát és Antal Liviát Kossuth-díjasokká léptette elő. Most egyik levelezőnk újabb érdekes adalékot bocsátott rendelkezésünkre a jóságos kultúrházban tomboló feneketlen nívóról.

Elküldötte ugyanis a községek számára a Kultúrház igazgatója által kibocsátott műsoranyagot. Ez a sokszorosított programm olyan, mint egy humoreszk és ha maga a műsor csak félennyi derűt vált ki, Zalaegerszeg és környéke dőlni fog a kacagástól. Viszont a lelkes kultúregyüttes tagjai aligha tartanak igényt arra, hogy önzetlen és jó munkájukért effajta sikert könyveljenek el. Íme, hogy mutatja be őket a „Vidám zenés tarkaestre" csalogató műsor:

Albert Györgу szólista, együttesünk kiváló tagja,
Bánus József szólista.
Németh Gyula harmonikus.
Tálos Gizella, együttesünk kiváló tagja.
Boronyák József és Czömpöl József prózisták.

A műsor színesfantáziájú fogalmazója szerint tehát a kultúrház együttesének vannak kiváló tagjai, szegény Bánus elvtársnak azonban semmiféle kitüntetést nem ad, ő egyszerű szólista és ki tudja, meddig kell még szólóznia, hogy legalább érdemes szólista legyen belőle. Annál irigylésreméltóbb Németh elvtárs, aki a nyomtatvány tanúsága szerint harmónikus ember, tehát az együttes legkiegyensúlyozottabb tagja, talán még ez a meghívó sem hozta ki sodrából. De mit szóljon az a két jobbsorsraméltó kultúrmunkás, akiket „prózistáknak" nevez el ez a műsorizmus.

Ezután következik maga a programm, amelynek tálalása szintén bővelkedik meghökkentő részletekben.

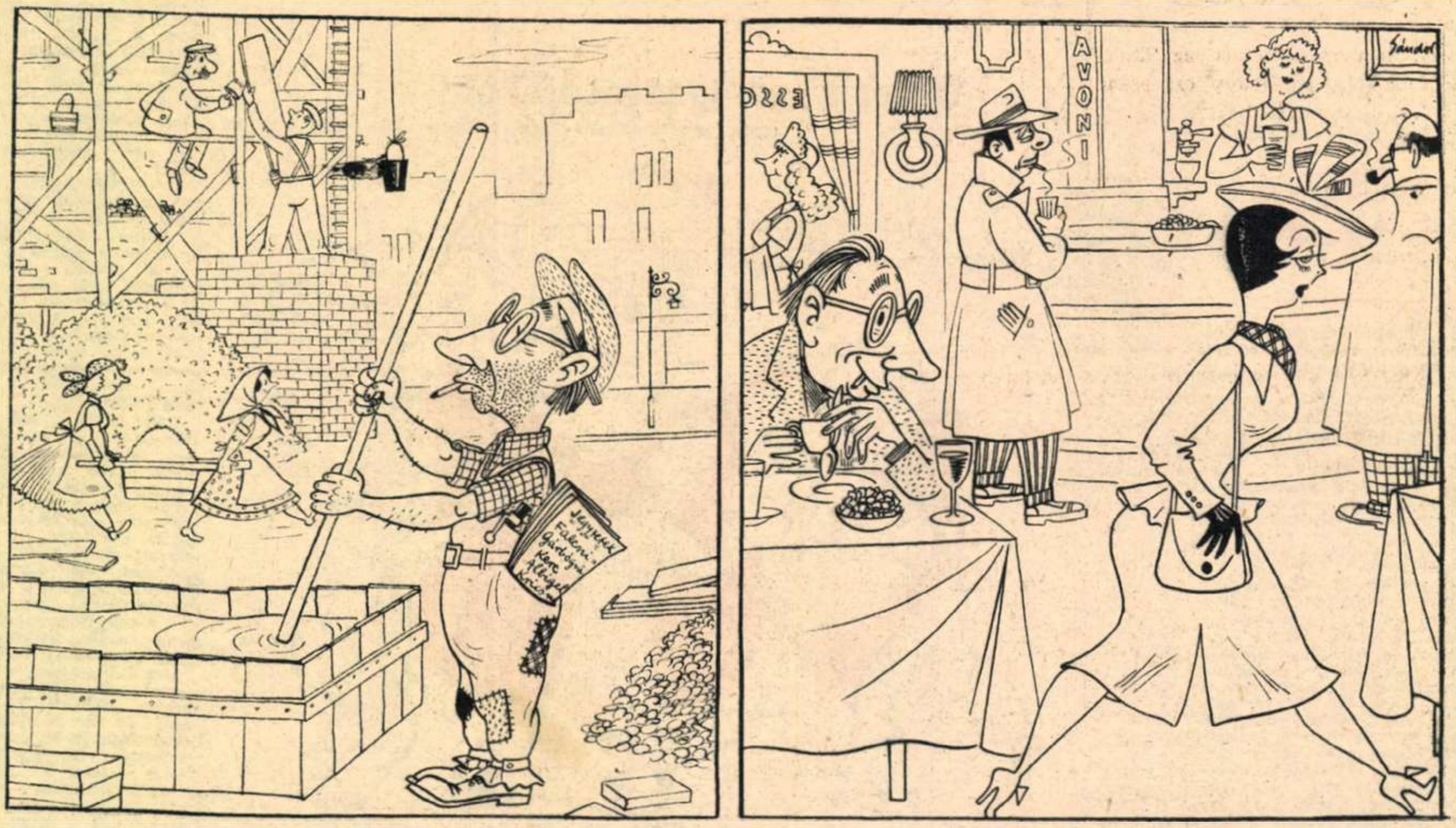
1. Rákóczi megtérése: daljáték.
2. Rigoletto operából: harmonika szólam.
3. Kacsoh Pongrác: János vitéz: szóló a Bagó dalaiból.
4. Bánk bán operából: Bánk bán belépője.
5. Szonja orosz ballada „bevezető".
6. „Mi a baj" színmű egy felvonásban.
7. Zúg az erdő: „Magyar népdal".
8. Karikás táncból harmonika szóló,
9. Virág ének: „duettban" (záró).

Mint látható, ahány szám, annyi meglepetés. Mindjárt az elején kap a közönség egy egészestét betöltő daljátékot, majd utána „szólamot" a Rigolettóból, azután az operettbonvivánná előléptetett Bánk bán „belépőt" énekel. Közben azonban szóló jön a Bagó dalaiból, ami nem lehet könnyű dolog, mert a közismert „Bagó dalából" nehéz még külön szólót is énekelni. A második rész nagy attrakciója viszont a fából vaskarika, akarom mondani a táncból való karikás harmónika.

Nem hisszük, hogy ez a nyomtatvány különösebb lelkesedést váltana ki a zalaegerszegi járás dolgozóiból. Ha mégis megnézik a műsort, a legkevesebb az, hogy a járási kultúrház igazgatósága hálából léptesse elő őket kiváló nézőkké.

(darvas)

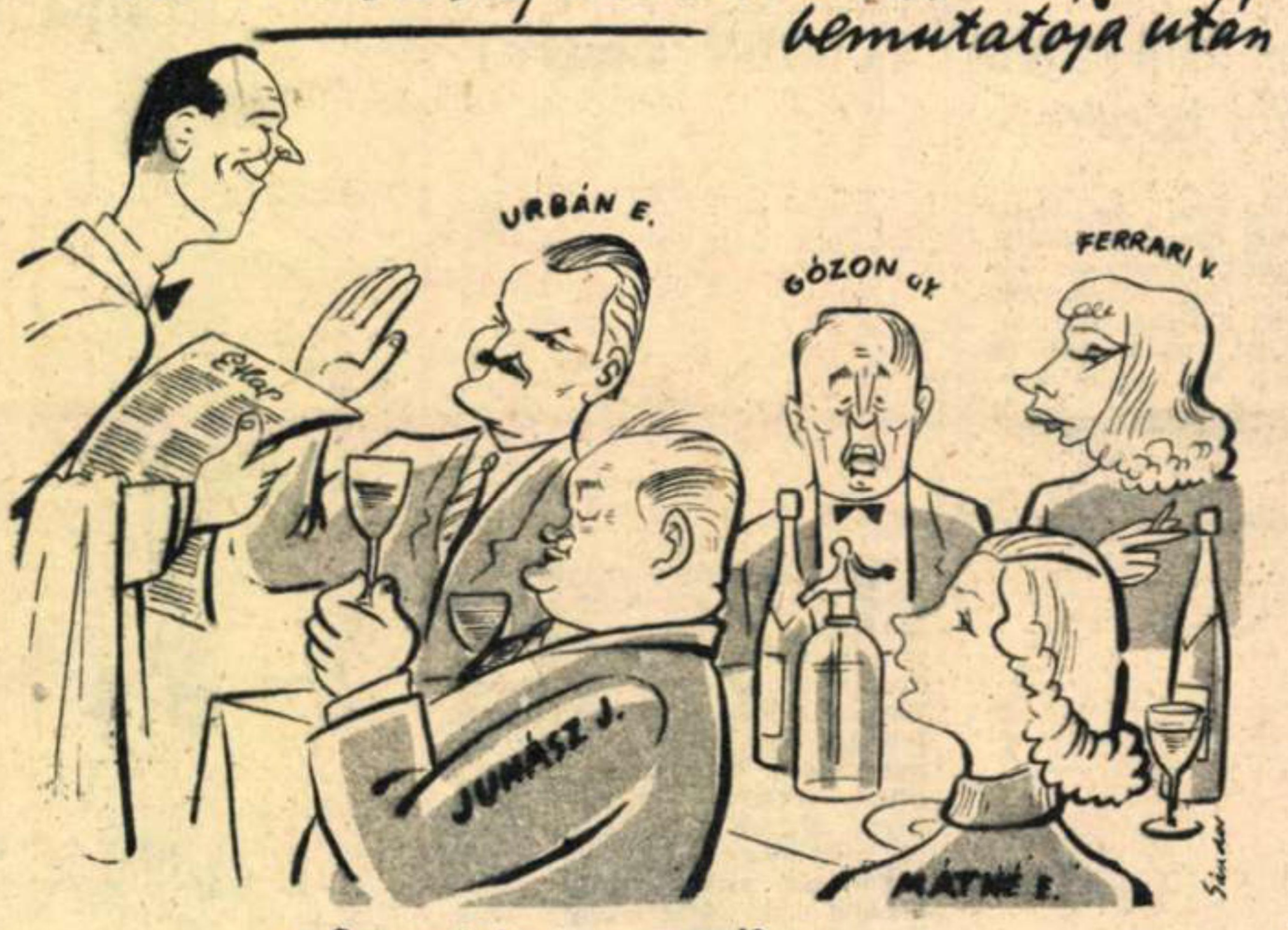
Törtető Tihamér szépíró élménygyűjtő körútja

A kormányprogramm előtt

A kormányprogramm után

Bankett az új Urbán-darab bemutatója után

— Savanyúságot parancsol?
— Köszönöm. Saját uborkafám van...

Jó úton van

— Papa, ma megdicsértek az iskolában... En állitam a legszebben a sarokban...

Három fej a felújított Volpone-ból

Mosca: Várkonyi Zoltán

Volpone: Tompa Sándor

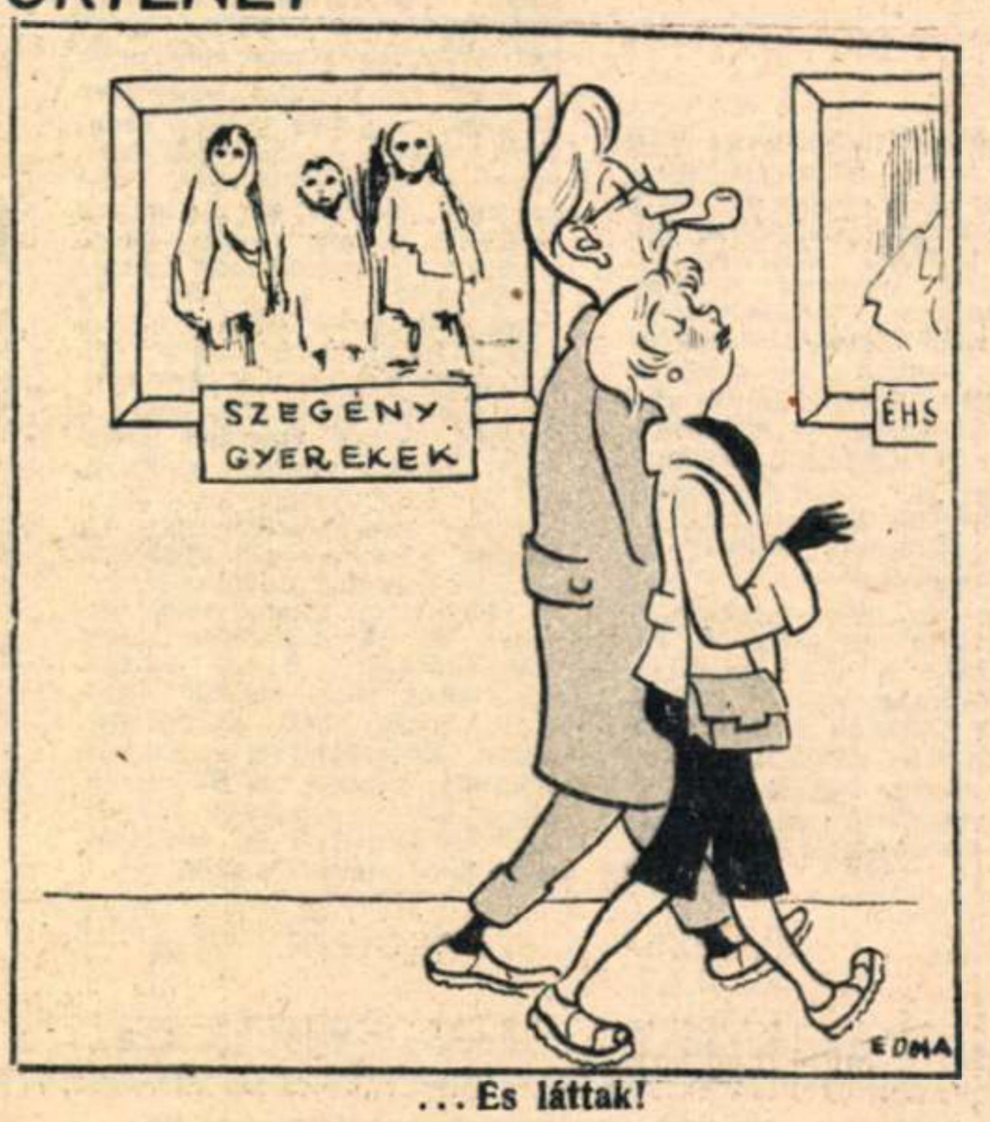
Corbaccio: Major Tamás

(EDMA rajzai)

PESTI TÖRTÉNET

— Végre látunk valamit a művelt nyugat életéből...

... És láttak!

Részlet 8 levélből

avagy: egy író és egy mű tragédiája

1. LEVÉLRÉSZLET:

... hangjátékpályázatukra mellékelten küldöm „Hajnalt dalol a kakas" című optimista vígjátékomat...

2. LEVÉLRÉSZLET:

(két hónappal későbbi dátum)

... mely bizonyára kitűnően meg fog felelni egy falusi témájú film szüzséjének...

3. LEVÉLRÉSZLET:

(három hónappal későbbi dátum)

... és a mai korban játszódó színdarabok hiányában, ez a darab minden bizonnyal nagy űrt fog betölteni vidéki színházuk repertoárjában...

4. LEVÉLRÉSZLET:

(egy hónappal későbbi dátum)

... a „Kakas hajnalt dalol" kifejezetten rajzfilmötlet...

5. LEVÉLRÉSZLET:

(két hónappal későbbi dátum)

.... tulajdonképpen vérbeli bábjáték darab, mely sehol másutt, csak a bábszínpadon érvényesülhet igazán...

6. LEVÉLRÉSZLET:

(fél évvel későbbi dátum)

... mely vígjátékomat hajlandó lennék az önök számára vidám, humoros és ugyanakkor szatirikus élű regénnyé átdolgozni...

7. LEVÉLRÉSZLET:

(négy hónappal későbbi dátum)

... és kérem közöljék haladéktalanul, miért utasították vissza „Hajnalt dalol a kakas" című ifjúsági regényem kiadását!

8. LEVÉLRÉSZLET:

(egy hónappal későbbi dátum)

... örömmel értesültem, hogy reklámversemet közlésre alkalmasnak találják. Végső formául a következőket ajánlom!

Hajnalt dalol a kakas,
Röltex-áru kitűnő
és az ára se magas.

Hossú Ferenc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Felírtak a KÖZÉRT-ben!

A 7404-es KÖZÉRT-árudában történt, a Madách-téren. Tarhonyát kértem. A pénztárban befizettem 7 forintot és az eladóasztalhoz mentem a tarhonyáért. Az elárusítónő gyanúsan végignézett és megkérdezte, hogy mikor váltottam a blokkot.

— Most — válaszoltam. A tarhonyát nem kaptam meg, hanem az elárusitónő a pénztárhoz rohant és a blokkomat lobogtatva, titokzatos megbeszélést folytatott a pénztárosnővel. Türelmesen vártam, miközben az elárusítónőt kétszer is telefonhoz hívták. A vevők száma egyre nőtt és türelmetlenül hívták az én blokkos elárusítónőmet. Végre abbahagyta a telefonálást és újra a pult mögé ment. Most már dühös lettem és megkérdeztem, mikor adja már ide a tarhonyámat. Felírta a nevemet, lakáscímemet és az igazolványomat kérte. Csak így volt hajlandó kiadni a tarhonyát. Megkérdeztem, milyen célból kiváncsi a kilétemre és igazolványomra. Felelet: több blokk elveszett és a pénztárban valami nem egyezik. A panaszkönyvet kértem, mire az elárusitónő a pénztárhoz utasított. Közöltem a pénztárosnővel, hogy panaszt akarok tenni, mire kijelentette, hogy nincs nála a panaszkönyv. Visszaküldött az elárusitónőhöz, az pedig újra visszaküldött a pénztárba. Szerinte ott a panaszkönyv helye. A pénztárosnő ismételten megtagadta a panaszkönyv kiadását. Ez az előzménye annak, hogy a KÖZÉRT panaszkönyve helyett a Ludas Matyi nyilvánossága elé tártam panaszo-[illegible]

N. Holup Anna
Bp., VII., Tanács-krt. 25.

Ismerik az igazgatójukat

Egyes gépállomásokon még mindig nem osztották ki a téli ruhát.

— Télapó bácsi, hozzon nekünk téliruhát!
— Az igazgatótól kérjetek gyerekek...
— Hát ennyire gyerekeknek néz bennünket, Télapó?

Egye meg a macska...

Két évvel ezelőtt a tanácselnök utasitására az elnöki szoba padlózására használták fel szervezetünk pingpong asztalát. Azóta nagyon sokszor jártam a tanácselnöknél és mindig megkérdeztem, hogy mikor kapunk végre a padlózásra használt ping-pong asztal helyett másikat.

Mindig ugyanazt a választ kaptam: „Majd meglesz, egye meg a macska!"

Két év óta számtalanszor hallottam az elnök szájából a jóízű ígéretet, de szervezetünk tagjai az ígéreteken nem űzhetik az asztali tenisz sportját.

A járási DISZ-bizottság és a megyei pártszervezet sem segitett. A járás összes DISZ-szervezetei pingpongoznak, a versenyzők egyre jobb formába lendülnek, de mi nem kapunk asztalt.

Meddig ígérgetnek még, hogy egye meg a macska...

Hammer Károly
DISZ-tag
Torvaj

„Szűk keresztmetszet"

Egyik olvasónk a 131-es számú illatszerbolt panaszkönyvébe beirta: sérelmezi, hogy negyedkilós babahintőpor nem kapható.

Az illatszerbolt levelében azt válaszolta a panasztevőnek, hogy babahintőpor ugyan van bőven, csak éppen 1/4 kg-os nem kapható, mert az „szűk keresztmetszetű csomagolás".

Egy másik árucikkel ugyancsak a „szűk keresztmetszetre" hivatkozott a 119-es számú illatszerbolt is. Itt csörgőt akart vásárolni egy vevő. Tetszetős csörgőt nyujtott át az eladó. A vevő megjegyezte, hogy még egy csörgőre van szüksége, mert ikreknek viszi. „Még egyet nem tudok adni, mert elfogyott" — hangzott az udvarias válasz.

— Miért nem rendelték meg idejében, ha a cikk kifogyott? — kérdezte a vevő.

A boltvezető elismerte, hogy az utánrendelést elmulasztották, de az egyik kartársnő kijelentette, hogy szó sincs az üzletvezetés hibájáról, mert a csörgőhiány egyedüli oka a „szűk keresztmetszet".

A vevő a legközelebbi illatszerboltba ment, ahol akár négy tucat csörgőt is vásárolhatott volna. Miért hivatkozik az Illaszerbolt V. központja a vevők többsége előtt homályos „szűk keresztmetszetre" és miért tájékoztatja ugyanilyen tévesen és helytelenül az Illatszerboltok eladóit is? Különösen, ha egyáltalán nem „szűk a keresztmetszet", csak éppen figyelmetlen az áruelosztás.

Szegeden sem lehet a cipőből bocskor

Egyik kedvenc, de már kissé elkopott cipőmet elvittem a szegedi „Április 4." Cipész KTSZ-hez avégből, hogy azt megfejeljék. Hamar megegyeztünk, határidőt is szabtak, amit én be is tartottam, de ők nem. Mert amikor a cipőmért mentem a megadott határidőre, azt mondották, hogy jöjjek el egy hét mulva.

Egy hét mulva félórai keresés után elém raktak egy pár cipőt, amire, megvallom őszintén, nem ismertem rá. Az általam beadott cipő karcsú és magassarkú volt, ezzel szemben, amit elémraktak, annak a sarka laposabb volt, mint a lángos és a feje szétterült, mint egy másik lángos. Ragaszkodtam ahhoz, hogy a cipőm olyan legyen, ahogyan megbeszéltük, vagyis, mint az eredeti modell volt és ilyen bocskorszerű tüneményt nem veszek át. Erre az egyik ott dolgozó elvtárs azt mondotta, hogy ennek a cipőnek az alapépítménye nem birja el a magas sarkot. Csodálatos, tavaly még bírta! De hogy egyikünknek se legyen igaza, megnyugtatott, hogy majd tesznek rá egy magasabb trotőrsarkot, egyben tudomásomra hozta, hogy két nap mulva mehetek érte.

Most én voltam pontatlan és csak egy hét mulva mentem. De így is rosszkor, mert az a munkatárs, aki ígéretet tett a sarok kicserélésére, nem volt jelen. Hosszas keresés után mégis megtalálták a cipőt. Az egyik mogorva bácsi átnyujtotta, hogy próbáljam fel. Én felpróbáltam s azonnyomban megállapítottam, hogy a fejelés olyan nagyra sikerült, hogy lábam valósággal elcsellengett benne. Egypárszor meglötyögtettem lábamat a torzfejelt cipőben, azután megmondottam, hogy az elrontott cipőt nem veszem át. A mogorva bácsi rámförmedt: „Ezen változtatni már nem lehet!" Ezek után csak azt szeretném tudni, kötelezhet-e engem a szegedi Cipész KTSZ arra, hogy olyan cipőben járjak, amit elrontottak és amilyenben járni nem akarok.

Csendes Pálné
Tápé

A MÁV címére!

Gazdám még a nyár folyamán úgy határozott, hogy belőlem, az akkor még sovány, girhes röfikéből december derekára olyan hájtömeget fog előállitani, ami bendőt és bödönt egyaránt megtölt. Gazdám nagyon okos ember, jóelőre tudta, hogy ehhez a művelethez a jó moslékon kívül még egy bizonyos mennyiségű kukoricára is szükségem lesz. Ezideig gazdám mindig jelesen megoldotta ellátási problémáimat, de most a kukoricacsemegém határidőre való szállításával bizony megbukott. Még okóber 6-án történt, hogy a folyamatos hízásom biztositására gazdám az enyingi vasútállomáson hat mázsa tengerit adott fel esztergomi címemre. A feladás után húsznapos, hosszú kukoricamentes időszak következett, míg végre megjött a kisérőlevél, amely arról értesitette őt, hogy a várt kukoricacsemege megérkezett. Nagy volt a gazdám öröme, de a bánata még nagyobb volt, mikor az állomáson a kukoricát nem találta sehol. Megindult a nyomozás, amely megállapította, hogy a kukorica tévedésből Szentendrén állo-

másozik és gazdát keres. A szentendrei állomáson azt mondták a gazdámnak, hogy a csemegém most már napok mulva Esztergomban lesz. Rövid pár nap alatt meg is érkezett, de nem Esztergomba, — hanem a feladóállomásra, Enyingre. A „visszatérő bűnöst" Enyingen újra feladták a címemre és azt mondották az állomáson, hogy egy-két napon belül ott lesz Esztergomban. Azóta már sok egy-két nap telt el és én egyre fogyok, fogyok, mint az égő gyertya, ahelyett, hogy híznék. És már nemcsak, hogy nem hízom, de nem is bízom abban, hogy a kukoricafejadagom megérkezik.

Röfike sirámait feljegyezte

Farkas József
Zirc

Egy orvos a bürokrácia tengerében

1951 december 23. Ekkor kezdődött... Dr. Békés Zoltán tisztifőorvos volt Szegeden. A városi tanács VB azonnali hatállyal elbocsájtotta. Békés dr. ebbe nem nyugodott bele, fellebbezett s végül is az illetékes felsőbb szervek teljes mértékben rehabilitálták. De nem úgy ám a szegedi városi tanács!

Dr. Békés Zoltán, aki közben a ceglédi járás orvoselőadója lett, 1952 IX. 17-én a Munka Törvénykönyvére hivatkozva kérte a szegedi városi tanács VB-től, hogy fizessék meg visszamenőleg az illetményét, összesen 9137 forintot. A VB-elnök azzal utasította el Békés Zoltánt, hogy csak fölöttes hatóság közbenjárására hajlandó folyósítani a jogosan járó illetményt.

Csak fölöttes hatóság kell? Menjünk hát az Egészségügyi Minisztériumba! — gondolta Békés. A minisztérium jogügyi osztálya megállapította, hogy Békés dr.-nak joga van a 9137 forintra. De hiába van joga, ha ennek a jognak nem lehet érvényt szerezni. Az Egészségügyi Minisztérium írt a Belügyminisztériumnak, hogy utasítsa a csongrádmegyei VB-t, amely majd utasítja a szegedi VB-t és így tovább.

Hat hónap telt el várakozással, míg a Belügyminisztérium 1953 IV. 25-én válaszolt és a felelősséget az Egészségügyi Minisztériumra hárította. Az Egészségügyi újabb levelet írt a Belügyminisztériumnak, amelyben ismét felkérte, hogy értesítse Csongrádot, hogy aztán Csongrád értesítse Szegedet, hogy aztán...

Egyidejűleg az Egészségügyi Minisztérium a saját könyvelését is felkérte, hogy gondoskodjék Békés dr. 9137 forintjának kifizetéséről. Békés dr. ezekután talán kétszer kapta meg a részére járó pénzt? Szó sincs róla! Egyszer se kapta meg! A bérosztály hiába sürgette meg a saját könyvelését, az ügyben az égvilágon semmi nem történt.

A Pénzügyminisztérium is beavatkozott. Pogácsás Antal miniszterhelyettes felhatalmazza Csongrádot, hogy utalja át Szegednek a 9137 forintot.

Csongrád megkapta az utasítást, de Békés dr. nem kapta meg a pénzt!

1953 szeptember 4-én, három hónappal később az Egészségügyi újabb levelet írt Szegedre. Szeged nem válaszolt! Október 1-én az Egészségügyi ellenőrzési osztálya jelentést kért. Megkapta... „Vitán felül áll, hogy Békés dr.-nak joga van a pénzre!" Október végén Kassai István, aki a Pénzügyben a helyi tanácsokat ellenőrzi, szintén bekapcsolódott az ügybe. Közölte, hogy habár a saját miniszterhelyettese, Pogácsás Antal elismerte Békés dr. jogosságát, az igazságügy állásfoglalására is szükség van.

1953 november. A Békés-ügy az igazságügybe vándorol. Jogos 9137 forintról van szó, senki sem vitatja. De ki fizesse ki? Ez itt a kérdés. Hány hivatal, hány minisztérium foglalkozzék még vele. Hányszáz munkaóra fog még a Békés-üggyel elveszni?

Erre a kérdésre nem adnak feleletet a Békés-ügy hatalmas aktacsomói.

(országh)

Egy falusi iskolában

— El tudod ezt osztani kislányom?
— Bár a Szövoszban tudnák úgy elosztani az árut, mint én ezt...

Égetett mész

Augusztus 6-án értesitést kaptunk a Könnyűipari Minisztérium ellátási igazgatóságától. Közölték, hogy a negyedik negyedévre 200 kiló égetett meszet utaltak ki részünkre. Felszólitottak bennünket, hogy a meszet rendeljük meg a Fűrészáru- és Épületfaértékesítő Vállalatnál.

A rendelést még aznap feladtuk. Október elején a vállalat értesitett bennünket, hogy a rendelést nem fogadhatják el, mert nem kaptak részünkre keretet.

Elmentünk a vállalathoz és bemutattuk a minisztérium levelét. Nem fogadták el, hanem a Belkereskedelmi Minisztériumhoz utasitottak bennünket. Elmentünk a Belkerbe és keretet kértünk. Nem adták meg, elküldtek kérésünkkel az Építőanyagforgalmi Vállalathoz.

Itt végre adtak egy igazolványt, amellyel a Fűrészáru kiadta a 200 kiló meszet.

Ilyen bürokratikus úton és ilyen késedelmesen jutottunk ahhoz a mészhez, amelyet az illetékes szerv már augusztus 6-án kiutalt részünkre.

Nyomdafestékgyár
XXI., Gyár-u. 19.

Büffé és zöldség

A Kohó- és Gépipari Minisztérium munkásellátási osztálya azzal a kérdéssel fordult a Bel-Külkereskedelmi Minisztérium illetékes szervéhez, hogy a Diósgyőri Lenin Kohászati Művek kapujában lévő büffé működését szüntesse be. A büffében ugyanis szeszesitalon kívül semmit nem lehet kapni. A gyár környékén csak egy élelmiszerüzlet van, így a büffé helyiségében — kérte a dolgozók egy része — inkább tejet, péksüteményt, gyümölcsöt árusítsanak.

A Bel-Külkereskedelmi Minisztérium válaszában kijelentette, hogy nem ért egyet a javaslattal.

Véleményünk: a Belker illetékes szerve a dolgozók munkáját jobb élelemellátással inkább segíthetné, mint szeszesitallal. Helyes lenne, ha az italbolt mellé élelmiszerüzletet is nyitnának.

*

A Péti Nitrokémiának van egy kertgazdasága, melynek termelése bőségesen fedezné kora tavasztól késő őszig az üzemi konyha zöldség- és főzelékszükségletét. A Belkereskedelmi Minisztérium alá tartozó Üzemélelmezési Vállalat azonban, — mely a Nitrokémia konyhájának felelős irányítója, — nem veszi át a kertgazdaság terményeit. Így az üzem igazgatósága kénytelen a várpalotai piacon „standot bérelni" az áru értékesítésére.

Vajjon az üzem konyhája nem használ zöldség- és főzelékfélét? S ha használ, akkor honnan szerzi be? A válasz egyszerű: a Mezőker Vállalattól! Ki tudja, hogy az ország mely részéből, milyen messziről és milyen drágán kocsikáztatja az árut Pétre!

Ludas Matyi elintézte

A „Csavar-anya" című közleménnyel kapcsolatban vizsgálat indult. Megállapítottuk, hogy motorkerékpárok részére biztosított árut a kereskedelem más célra árusította, mert ez a csavar-anya-típus szabványméretű és másra is használható. Utasítottam az illetékes kereskedelmi szerveket: nagyobb mennyiségű csavar-anyát szerezzenek be.

Bel- és Külkeresdelemi Minisztérium,
Sándor Miklós oszt. vez

Vállalatunk dolgozói nevében köszönöm, hogy a Ludas Matyi hozzásegített bennünket, hogy üzemi könyvtárunk szekrényhez jusson.

Mezőgazdasági Vízi Építő V.
Bossányi György üb-elnök

Horvát Károly panaszát, — aki sérelmezte, hogy a János-kórházba pontosan címzett levelét „ismeretlen" jelzéssel küldték vissza, — kivizsgáltuk. A levelet tévesen Nagytéténybe irányították. A nagytétényi posta még tetézte a hibát, amikor a levelet Csepelre küldte vissza. A hasonló sajnálatos esetek kiküszöbölésére intézkedést tettünk.

Posta Helyilevél Feldolgozó Üzem

Köszönöm, a Tüker-ügyemmel kapcsolatos segítséget. Az igazság kiderült, az ügy kedvezően elintéződött. Harcoljanak továbbra is ilyen eredményesen a bürokrácia ellen.

Zalányi József,
Bp., X., Halom-u. 42.

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 287,900